

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jiřího Lifky v právní věci žalobce: **Exit 90 SPV s.r.o.**, sídlem Hvězdova 1716/2b, Praha 4, zast. JUDr. Mgr. Jakubem Hajdučíkem, advokátem, sídlem Sluneční náměstí 2588/14, Praha 5, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, sídlem Letenská 525/15, Praha 1, o žalobě proti nezákonnému zásahu žalovaného spočívajícímu v nevydání rozhodnutí o hromadném prominutí odvodu z elektřiny ze slunečního záření, tak aby byly odstraněny příčiny i následky rdousícího efektu tohoto odvodu,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d ě n í :

Žalobce se brání proti nezákonnému zásahu žalovaného, který spatřuje v nevydání rozhodnutí o hromadném prominutí odvodu z elektřiny ze slunečního záření dle § 260 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“). Tvrdí, že je postižen rdousícím efektem plynoucím z odvodu dle § 14 a násl. zákona č. 165/2012 Sb., o podporovaných zdrojích energie a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o podporovaných zdrojích energie“), přičemž tento tíživý dopad lze zhojit pouze vydáním rozhodnutí o hromadném prominutí odvodu.

Žalobce předně odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 17/11, v němž bylo vysloveno, že ačkoliv solární odvod jako takový není protiústavní, mohl by mít v individuálních případech protiústavní důsledky. Dále žalobce odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2013, č. j. 1 Afs 76/2013-57, z něhož dle názoru žalobce vyplývá bezpodmínečná povinnost ministra financí vydat rozhodnutí o prominutí podle § 260 daňového řádu. Jelikož ministr financí toto rozhodnutí dosud nevydal, podal žalobce žádost o ochranu před nečinností.

Tomuto podnětu ministr financí nevyhověl s tím, že na vydání rozhodnutí o hromadném prominutí daně není právní nárok. Žalobce je opačného názoru, přičemž opětovně odkazuje na závěry judikatury Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu.

Žalobce se neztotožňuje s argumentem žalovaného, že kvůli konstrukci solárního odvodu, který není odváděn přímo poplatníkem, ale plátcem (srov. § 15 odst. 2 zákona o podporovaných zdrojích energie), by prominutí daně vyvolalo značné technické komplikace, neboť by vznikaly na odvodu přeplatky odváděné plátcem, které by se následně musely poplatníkovi vracet. S odkazem na závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu uvádí, že z uvedeného důvodu nemůže být žalovaný ve věci nečinný a má případně usilovat o změnu legislativy tak, aby byl rdousící efekt odstranitelný i jinou cestou než pomocí rozhodnutí o hromadném prominutí odvodu.

Žalobce nesouhlasí ani s tím, že by byl rdousící efekt solárního odvodu odstranitelný toliko prostřednictvím institutu posečkání daně. Postižené subjekty totiž často nebudou mít žádný zisk, a proto jim nevznikne povinnost odvést daň z příjmů, u níž by bylo možné provést posečkání. Rdousící efekt je abstraktní kategorie, kterou je potřeba upřesnit právě v rozhodnutí o hromadném prominutí daně, v němž bude specifikováno, kterých subjektů se týká.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Předně žalovaný nesouhlasí s tím, že je možné nevydání rozhodnutí o prominutí daně vnímat jako nečinnost podle § 38 daňového řádu, což dle jeho názoru ostatně potvrdil i žalobce tím, že podal žalobu proti nezákonnému zásahu, nikoliv žalobu proti nečinnosti správního orgánu. Dále žalovaný tvrdí, že žalobce nemůže mít subjektivní právní nárok na vydání rozhodnutí podle § 260 daňového řádu, neboť je na správním uvážení ministra financí, zda takové rozhodnutí vydá, či nikoliv. K tomu odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu vztahující se k zahájení řízení z moci úřední.

Žalovaný je dále přesvědčen, že nevydání rozhodnutí o prominutí daně není v rozporu se zákonem. Odkazuje na názor Ústavního soudu vyslovený v nálezu ze dne 13. 1. 2015, sp. zn. II. ÚS 2216/14, že není na soudech, aby v konkrétních případech posoudily, zda lze nežádoucím efektem solárního odvodu zabránit jeho posečkáním, či prominutím. S usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 76/2013-57 žalovaný nesouhlasí a poukazuje na to, že soudní rozhodnutí nemají precedenční význam. Upozorňuje, že při promíjení odvodu by nastaly obdobné problémy jako při jeho posečkání, neboť nelze žádat od plátce odvodu, aby posuzoval existenci rdousícího účinku na konkrétní poplatníky. Žalovaný tedy i nadále trvá na tom, že jediným vhodným nástrojem k odstranění rdousícího efektu je posečkání jiných daní poplatníka než solárního odvodu, tedy daní, u kterých nefiguruje plátce, ale poplatník odvádí daň přímo. Konečně žalovaný uvedl, že žalobce nijak nekonkretizoval, v čem má v jeho případě rdousící účinek odvodu spočívat a poukázal na skutečnost, že garance patnáctileté návratnosti investice do výroby energie ze slunečního záření je aplikovatelná jen na obvyklé případy, v nichž podnikatel prokáže, že postupoval s péčí řádného hospodáře.

Žalobce v replice k vyjádření žalovaného nad rámec obsahu žaloby uvedl, že posečkáním daňových povinností poplatníka solárního odvodu nelze odstranit stav, kdy sice podnikání poplatníka generuje dostatečné prostředky pro pokrytí provozních nákladů a zaplacení daní, ale již nevytváří zisk směřující k návratnosti řádně vynaložené investice. Dále žalobce poukázal na odpověď, které se mu od žalovaného dostalo na jeho žádost

o informace, jíž se pokoušel zjistit, zda žalovaný, v souladu s příslušnou judikaturou, průběžně analyzuje rámcové podmínky hospodaření subjektů v oboru výroby elektřiny ze solárního záření. Žalovaný v odpovědi uvedl, že tyto podmínky neanalyzuje, čímž prokázal, že postupuje v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu.

Následně žalobce podáním ze dne 18. 12. 2015 žalobu doplnil o údaje, jimiž prokazuje, že v jeho případě je rdousící účinek přítomen, resp. že patnáctiletá návratnost investice garantovaná zákonem není zajištěna. Propočtem vycházejícím z jeho účetnictví za roky 2011-2014 žalobce prokazuje, že bez prominutí odvodu bude návratnost jeho investice činit 564 let, zatímco při úplném prominutí odvodu v letech 2011-2025 by činila 21 let. Pokud by žalobci byla prominuta též daň z příjmů právnických osob, činila by návratnost investice 16 let. Proto má žalobce za to, že v jeho případě jsou splněny podmínky pro vyhovění žalobě.

Soud žalobce dne 22. 7. 2016 vyzval, aby sdělil, zda požádal o posečkání úhrady jakékoliv své daně. Na den 17. 8. 2016 soud nařídil ve věci ústní jednání.

Podáním ze dne 14. 8. 2016 žalobce požádal o odročení nařízeného jednání, a zároveň soudu sdělil, že o posečkání zaplacení daně nežádal, protože u něj neexistuje daň, o jejíž posečkání by mohl požádat, aby byl vytvořen zdroj financování způsobit odstranit tvrzený rdousící efekt solárního odvodu. Zároveň žalobce upozornil, že od 1. 2. 2016, kdy nabylo účinnosti nařízení vlády č. 155/2015 Sb., kterým se mění nařízení vlády č. 361/2014 Sb., o stanovení dodání zboží nebo poskytnutí služby pro použití režimu přenesení daňové povinnosti (dále jen nařízení č. 155/2015 Sb.), se u elektrické energie uplatní přenesená daňová povinnost, a žalobci tedy nevzniká povinnost odvodu DPH.

Soud nařízené ústní jednání odročil na den 21. 9. 2016. V podání ze dne 9. 9. 2016 žalobce soudu sdělil, že Nejvyšší správní soud ve svém nedávném rozsudku sp. zn. 9 Afs 110/2016 uvedl detailní výčet dalších podkladů, které má žalobce předložit, aby jeho žaloba mohla být úspěšná. Z důvodu poskytnutí alespoň jednoho měsíce k předložení takových dokladů požádal o odročení jednání. V případě nevyhovění žádosti o odročení jednání žalobce uvedl, že netrvá na jeho konání, protože bez dodatečných podkladů žaloba nemůže být úspěšná, a proto by jednání bylo zbytečné.

Žalovaný nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání po poučení soudem nevyjádřil. Žalobce sice na jednání původně trval, dne 9. 9. 2016 však sdělil, že jeho nařízení nadále nepožaduje, nebude-li podruhé odročeno. Soud dospěl k závěru, že opětovné odročení nařízeného jednání z důvodů, které žalobce uvedl, není namístě. Podle § 50 s. ř. s. věty první soud může odročit jednání z důležitých důvodů. Takovým důležitým důvodem však za daných okolností není úmysl žalobce opatřovat nové důkazy či vytvářet nová tvrzení v reakci na sice nejnovější rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, avšak takové rozhodnutí, které je v souladu s již existující předchozí judikaturou. Žádost o odročení by mohla být důvodná pouze tehdy, pokud by žalobce v důsledku náhlého judikatorního obratu Nejvyššího správního soudu musel svou žalobu postavit na širším okruhu tvrzení či doložit nové důkazy, s čímž by za stavu judikatury v době podání nebo doplnění žaloby nepočítal. Takový judikatorní obrat však není založen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2016, č. j. 9 Afs 110/2016-35. V tomto rozhodnutí se Nejvyšší správní soud pouze plně ztotožnil se závěry poprvé vyslovenými ve svém rozsudku ze dne 27. 8. 2015, č. j. 1 Afs 171/2015-41 (č. 3345/2016 Sb. NSS), který navazoval na předchozí judikaturu citovanou níže. Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 9 Afs 110/2016-35 pouze dospěl k závěru, že žalobce v dané věci dostatečně neprokázal ekonomické údaje osvědčující, že pro něj solární

odvod představuje nepřiměřenou zátěž. Rozhodně však z rozsudku č. j. 9 Afs 110/2016-35 neplyne, že by úspěšný žalobce musel prokazovat další skutečnosti, které z požadavků vyslovených v předchozí judikatuře neplynuly. Proto soud jednání nařízené na 21. 9. 2016 zrušil a vydal dne 19. 9. 2016 rozsudek bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 s.ř.s., neboť v podání ze dne 9. 9. 2016 žalobce uvedl, že „netrvá na ústním jednání“, čímž vyslovil souhlas s postupem podle § 51 odst. 1 s.ř.s.

Dne 20. 9. 2016 žalobce doplnil žalobu podáním listin, které „objasňují jeho hospodaření“. Dle § 87 odst. 1 s. ř. s. *soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí*, soud tak nebyl oprávněn přihlídnout k důkazům, které byly předloženy po vyhlášení rozsudku.

Jelikož žalobce v žádosti o odročení nařízeného jednání uvedl, že v případě nevyhovění žádosti o odročení netrvá na nařízeném jednání pro jeho „zbytečnost“ z důvodu nemožnosti předložit rozhodné důkazy, nevzniklo žalobci legitimní očekávání, že soud rozhodne nejdříve dne nařízeného jednání (21. 9. 2016), pokud podáním žalobce vznikly podmínky pro rozhodnutí bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 s.ř.s.

V případě nevyhovění žádosti o odročení za současného naplnění podmínek pro rozhodnutí bez nařízení jednání nebyl dán důvod, aby soud rozhodl bez nařízení jednání nejdříve dne 21. 9. 2016, jestliže z podání žalobce bylo zřejmé, že do tohoto okamžiku žalobce další důkazy nepředloží.

Pokud na základě podání účastníka jsou nově dány podmínky pro rozhodnutí bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 s.ř.s., je soud oprávněn nařízené jednání zrušit a rozhodnout bez nařízení jednání, přičemž účastníky o zrušení jednání vyrozumí. V řízení o žalobě na ochranu proti nezákonnému zásahu soud vyrozumí účastníky o zrušení jednání dříve, než ve věci rozhodne. To však neplatí, pokud účastník, jehož žaloba byla zamítnuta, souhlasil s postupem podle § 51 odst. 1 s.ř.s. v důsledku nemožnosti předložit rozhodné důkazy do doby nařízeného jednání.

Městský soud v Praze věc posoudil následovně.

Nejprve bylo třeba zkoumat podmínky řízení. Žalobce postupoval procesně správně, pokud se proti tvrzenému porušení svých práv žalovaným spočívajícím v nevydání rozhodnutí o prominutí odvodu bránil podáním zásahové žaloby, a nikoliv žaloby proti nečinnosti. Jak uvedl Nejvyšší správní soud, rozhodnutí podle § 260 daňového řádu není rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s., neboť se jím nerozhoduje o právech a povinnostech konkrétních adresátů. Jedná se o akt orgánu veřejné moci *sui generis*, a adekvátním prostředkem ochrany proti jeho nevydání je tedy žaloba proti nezákonnému zásahu správního orgánu podle § 82 s. ř. s. (rozsudek NSS ze dne 17. 12. 2014, č. j. 1 Afs 121/2014-52, bod 36)

S žalovaným se tedy lze ztotožnit, že podání žádosti o ochranu před nečinností podle § 38 odst. 1 písm. c) daňového řádu v této věci nebylo namístě, neboť takový postup je přípustný jen v rámci daňového řízení, které ministr financí o vydání rozhodnutí podle § 260 daňového řádu nevede. Žádost o ochranu před nečinností tedy v tomto případě není jiným prostředkem ochrany, který by bylo třeba ve smyslu § 85 s. ř. s. vyčerpat před podáním žaloby. Podání žádosti žalobcem a reakce žalovaného je proto pro řízení před soudem irelevantní.

Před posouzením věci samé je třeba stručně zrekapitulovat relevantní právní úpravu a judikaturu správních soudů. Zákon č. 180/2005 Sb., podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie a o změně některých zákonů (zákon o podpoře využívání obnovitelných zdrojů) v § 6 odst. 1 písm. b) bodu 1 stanovil, že výkupní ceny za elektřinu z obnovitelných zdrojů budou Energetickým regulačním úřadem každý rok stanoveny tak, aby byla zajištěna patnáctiletá doba „*investic za podmínky splnění technických a ekonomických parametrů, kterými jsou zejména náklady na instalovanou jednotku výkonu, účinnost využití primárního obsahu energie v obnovitelném zdroji a doba využití zařízení a které jsou stanoveny prováděcím právním předpisem*“. Následně však zákonodárce do zákona vložil § 7a a násl., jimiž byl zřízen odvod z elektřiny ze slunečního záření (tzv. solární odvod), který se ze solární energie hradí, byla-li vyrobena od 1. 1. 2011 do 31. 12. 2013 v zařízení uvedeném do provozu od 1. 1. 2009 do 31. 12. 2010.

Výše uvedená právní úprava byla beze změny recipována do § 12 odst. 1 písm. a) a § 14 a následujících zákona o podporovaných zdrojích energie. Podle tohoto zákona se solární odvod za totožných podmínek hradí od 1. 1. 2014, a to až do skončení práva na podporu výroby elektřiny.

Ústavní konformnost solárního odvodu posoudil Ústavní soud v nálezu ze dne 15. 5. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 17/11. Zákon byl posouzen jako souladný s ústavním pořádkem, avšak Ústavní soud připustil, že v některých případech by jeho aplikace mohla mít likvidační účinky. Právní řád je však třeba vykládat tak, aby takové účinky v jednotlivých případech byly odstraněny, a to např. pomocí institutu posečkání daně (bod 89 nálezu). Následná judikatura Nejvyššího správního soudu, která vyvrcholila usnesením rozšířeného senátu ze dne 17. 12. 2013, č. j. 1 Afs 76/2013-57 (č. 3000/2014 Sb. NSS), však dovodila, že za současné právní úpravy bez souhlasu plátce solárního odvodu nelze institut posečkání uplatnit (bod 45 usnesení). Za jediný adekvátní prostředek ochrany před rdousícím efektem solárního odvodu Nejvyšší správní soud považoval rozhodnutí o hromadném prominutí: „*Rozhodnutí o prominutí solárního odvodu je za stávající zákonné úpravy jediným institutem, jehož prostřednictvím výkonná moc dostojí výslovnému pokynu Ústavního soudu a splní tak povinnost uplatnit individuální přístup k jednotlivým výrobcům, kteří se nacházejí ve výjimečné situaci předvídané nálezem sp. zn. Pl. ÚS 17/11. Úvaha ministra financí, zda takové rozhodnutí vydat či nevydat, se proto nemůže odehrávat ve sféře „absolutního“ správního uvážení. Eventuální nečinnost moci výkonné by dokonce mohla nabýt podobu nečinnosti protiústavní a nemohla by zůstat bez soudní sankce.*“ (body 56-57 cit. usnesení)

Podstatné jsou však též závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2014, č. j. 1 Afs 121/2014-52. V něm bylo dovozeno, že ačkoliv posečkání solárního odvodu není možné, lze případné obtíže daňového subjektu řešit posečkáním jiné daně, která se odvádí přímo: „*pokud se tedy výrobce elektřiny ze slunečního záření dostane do situace individuálních likvidačních účinků spojených s úhradou (odvedením) této daně, může požádat o posečkání s úhradou jiné daně. Správce daně posoudí jeho celkovou ekonomickou situaci a nastane-li takový účinek, rozhodne o posečkání jiné daně.*“ (bod 32 cit. rozsudku).

Stěžejní je potom rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2015, č. j. 1 Afs 171/2015-41 (č. 3345/2016 Sb. NSS), v němž byly upřesněny podmínky, za nichž se konkrétní žalobce může úspěšně domáhat ochrany před nezákonným zásahem ministra financí spočívajícím v nevydání rozhodnutí o prominutí solárního odvodu: „*Je tak nyní na stěžovateli aby tvrdil a konkrétními argumenty a fakty týkajícími se jeho hospodaření osvědčil, že solární odvod pro něho představuje zátěž, která jej ohrožuje v jeho ekonomické existenci. Stěžovatel musí především osvědčit, že při své činnosti doposud postupoval s péčí*

řádného hospodáře. To především znamená doložit, že si pořídil vybavení pro svou činnost (typicky solární panely) za podmínek v dané době obvyklých a že i v jiných ohledech jednorázové i průběžné náklady jeho činnosti byly vynaloženy, resp. jsou vynakládány za podmínek na trhu obvyklých; totéž obdobně musí být samozřejmě doloženo i o způsobu a podmínkách financování stěžovatele z vnějších zdrojů. Dále to znamená osvědčit, že samotný rozsah a další parametry jeho podnikatelského záměru odpovídaly a i nyní odpovídají obvyklým standardům v daném odvětví (např. pro svůj malý rozsah neumožňují v přiměřené míře využít ekonomického efektu úspor z rozsahu; podstatným mohou být i specifické lokální, klimatické nebo jiné podmínky místa, v němž se solární panely nacházejí, anebo i nevhodné nastavení jiných ekonomických parametrů na okraji obvyklého spektra projektů obecně považovaných za slibné a skýtající rozumnou naději na rentabilitu a životaschopnost). Konečně je třeba osvědčit, že stěžovatel se poctivě pokusil využít všech „konvenčních“ prostředků ochrany proti zátěži představované solárním odvodem, a přesto tyto prostředky nejsou s to zachovat jeho životaschopnost. Je tedy především povinen doložit, že využil instrumentů podle § 156 a 157 daňového řádu, a to v plné jejich šíři a ve vztahu ke všem jím placeným daním či jiným odvodům, na které jsou tyto instrumenty použitelné, a ačkoli mu jejich dobrodiní bylo poskytnuto, ani tak to nestačí k zachování jeho životaschopnosti. Teprve osvědčil-li by stěžovatel výše uvedený komplex rozhodných na sebe navazujících skutečností, bylo by to signálem, že objektivní účinky solárního odvodu jsou v jeho případě takové, že nezbyvá, než aby ministr financí vydal „rozhodnutí“ podle § 260 odst. 1 písm. a) daňového řádu o takovém obsahu, který situaci stěžovatele umožní řešit způsobem zajišťujícím naději na zachování jeho ekonomické životaschopnosti. Teprve pokud by ministr i za této situace zůstal nečinný, tedy pokud by exekutiva nenalezla účinné prostředky zabránění zmiňovaného nežádoucího stavu a z jejího dosavadního postupu plynulo, že ani nalézt nehodlá, nezbylo by než, aby takové účinné prostředky našel soud.“ (bod 31 cit. rozsudku). Uvedené závěry již Nejvyšší správní soud potvrdil v rozsudku ze dne 30. 6. 2016, č. j. 4 Afs 65/2016-33, a v rozsudku č. j. 9 Afs 110/2016-35, na nějž bylo odkazováno výše.

Lze tedy shrnout, že aby žalobce v této věci mohl být úspěšný, musel by prokázat, že: a) při své činnosti dosud postupoval s péčí řádného hospodáře, b) rozsah a způsob provedení jeho podnikatelského záměru odpovídají obvyklým standardům v daném odvětví a c) se pokusil využít ostatních prostředků ochrany před důsledky solárního odvodu, zejména posečkáni jiných daní.

Žalobce uvedeným podmínkám nevyhověl, a to ani v doplnění žaloby ze dne 18. 12. 2015, kterým reagoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 171/2015-41. Žalobce se ani v rovině tvrzení nepokusil osvědčit, že ve svém podnikání doposud postupoval s péčí řádného hospodáře. Naopak nelze pominout, že sám žalobce v doplnění žaloby tvrdí, že i kdyby mu byl prominut solární odvod za léta 2011 až 2025, návratnost jeho investice by činila 21 let, tedy více než 15 let garantovaných zákonem o podporovaných zdrojích energie; žalobce dokonce tvrdí, že by kýžené návratnosti zcela nedosáhl ani v případě, že by v uvedených letech nemusel platit daň z příjmů. Z tohoto tvrzení žalobce plyne, že bez ohledu na existenci solárního odvodu svou investici koncipoval tak, že nemohla být v období stanoveném zákonem návratná. O postupu žalobce jako řádného hospodáře lze tedy mít na základě jeho vlastních tvrzení značné pochybnosti. První podmínka uvedená výše tedy splněna není.

Z žalobcových tvrzení neplyne, jaký byl rozsah vstupních investic jeho podnikatelského záměru. Na základě žalobcem předložených podkladů nelze posoudit, zda takové investice v době svého vynaložení případně odpovídaly obvyklým standardům

v daném odvětví. Ani ekonomický rozbor, který je součástí doplnění žaloby, dostatečně specifické údaje neobsahuje; nehledě na skutečnost, že k rozboru žalobce nepřiložil výkazy zisků a ztrát, z nichž vychází. Ani druhá výše nastíněná podmínka tedy není splněna.

Žalobce k výslovné výzvě soudu uvedl, že se nepokusil využít k ochraně před případnými tíživými důsledky solárního odvodu institut posečkání úhrady daně. K tomu soud uvádí, že není na žalobci, aby sám předběžně posoudil, že využití institutu posečkání by v jeho situaci nemohlo případnému rdousícímu účinku solárního odvodu zabránit. Jediným důvodem pro závěr, že žalobce nebyl povinen tohoto prostředku využít, by byl závěr, že žalobci v relevantním období nevznikla povinnost uhradit vůbec žádnou daň. To však žalobce neprokázal, jestliže pouze předložil vlastní „rozbor“ bez předložení relevantních podkladů (např. daňové přiznání, účetní uzávěrky). Je sice pravdou, že od účinnosti nařízení č. 155/2015 Sb. již žalobci vzhledem k jeho hlavní ekonomické činnosti, tedy výrobě elektrické energie, nevzniká povinnost platit daň z přidané hodnoty v důsledku tzv. přenesené daňové povinnosti. To však nic nemění na tom, že žalobci nepochybně tato povinnost vznikala v době před účinností uvedeného nařízení, přičemž ani tehdy institutu posečkání využito nebylo. Nadto žalobce může být poplatníkem či plátcem jiných daní, například daně z příjmů právnických osob, daně z nemovitých věcí nebo daně z nabytí nemovitých věcí. Bylo tedy jeho povinností pokusit se vzhledem k těmto svým ostatním daňovým povinnostem požádat o posečkání jejich úhrady, aby mohlo být ověřeno, zda i poté na něj má solární odvod účinek, který lze označit za rdousící. Žalobce tuto svou povinnost nesplnil, a tedy není splněna ani třetí předběžná podmínka úspěšnosti jeho žaloby.

Za takové situace nebylo třeba dále zkoumat, zda solární odvod v současné době ohrožuje žalobcovu životaschopnost, neboť žalobce zcela zjevně nedostal podmínkám vymezeným Nejvyšším správním soudem v rozsudku č. j. 1 Afs 171/2015-41. Nehledě k tomu, že na základě předložených tvrzení a souhrnných údajů v rozboru, nemůže soud objektivně posoudit skutečný dopad solárního odvodu na podnikání žalobce, tj. že při dodržení všech obvyklých standardů se dostal do situace, kdy v důsledku dodatečného zdanění a právě jenom jeho, mu akutně hrozí ekonomický zánik. Ani skutečnost, že podnikatelský subjekt vykazuje za zdaňovací období ztrátu, sama o sobě likvidační charakter solárního odvodu neprokazuje (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Afs 110/2016-35).

Jelikož žalobce neosvědčil, že nevydáním rozhodnutí ministra financí o prominutí solárního odvodu je zasahováno do jeho subjektivních práv, nebylo namístě, aby soud dále v obecné rovině posuzoval, zda je ministr financí povinen toto rozhodnutí vydat. V souladu s výše citovanou judikaturou by totiž takový zásah správního soudu do výkonu veřejné správy byl namístě jen v nejzazším případě, kdy by prokazatelně protiústavní účinky solárního odvodu na žalobce nebylo možné odstranit jiným způsobem. Žaloba tak není důvodná, a proto ji soud podle § 87 odst. 3 s. ř. s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 19. září 2016

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Veronika Brunhoferová